

ÅBNINGSTALE

Af Asger Aamund, alternativ åbningstale på Vartov den 20. september 2011

Efter et valg kan en statsminister vælge imellem at være uvederhæftig eller være uansvarlig. Hvis han løber fra sine valgløfter, er han uvederhæftig. Hvis han indfrier sine valgløfter er han uansvarlig. Jeg har ikke noget imod at være uvederhæftig. Der er jeg på Christiansborg i godt selskab. Derimod må en statsminister ikke være uansvarlig og derfor følger jeg i dag en smuk og ældgammel tradition i samarbejdet mellem vælgerne og regeringen. Vi vinder valget på vælgernes måde. Og derefter kører vi butikken på vores måde.

Danmark råber på reformer, der gør Landet konkurrencedygtigt i kappestriden med andre lande om at sikre den tilstrømning af kapital, teknologi, skarpe virksomheder og kompetente hoveder, der kan give det nødvendige løft i den nationale indtjening. Valgkampen var kemisk rensset - for ikke at sige udrenset - for et hvert emne, der kunne afsløre at hverken VKO eller rød blok har noget der ligner bare en karikatur af en plan, der kunne skabe den velstand, der er forudsætningen for omfattende folkelig velfærd.

Der er åbenbart ingen der lytter til Karl Marx mere. Eller rettere til Karl Marx's mor, der skulle have sagt: 'Hvis Karl, i stedet for at skrive så meget om kapital, havde lavet noget kapital, så ville det hele have været meget bedre'.

Og dette inspirerende opråb fører lige ind i det nye regeringsgrundlag. Først økonomien:

Mere end halvdelen af vælgerne og borgerne i dette land står nu uden for arbejdsmarkedet. Det flertal, der ikke arbejder, kan nu stemme sig til de penge, der tilhører det mindretal, der arbejder. I 2020 er næste 60 procent af borgerne ude af arbejdsmarkedet. Samtidig er skatteproduktionen under pres, fordi det danske samfund er ved at blive udkonkurreret i den internationale kamp om velstanden. Arbejdspladser, kapital, kompetente fagfolk og profitable virksomheder suser ud af landet og der kommer ikke noget den anden vej.

Nu vender vi kajakken. Vi lancerer nu en genopretningsplan, der har til formål at vinde skønhedskonkurrencen om arbejdspladserne og væksten og velstanden. Vi justerer indkomstkatten til EU gennemsnitsniveau, som er 40-45 procent for de højeste indkomster, 30-35 procent for mellem-indkomsterne og 20-25 procent for de lavere indkomster. Til gengæld vil vi bede borgerne om for egen regning at tegne en forsikringspakke, der dækker deres pension, deres helbred og deres ledighed på arbejdsmarkedet. Borgere, der af sociale eller helbredsmæssige grunde ikke kan betale for en forsikringspakke, skal naturligvis have adgang til samme ydelser, men inddækket af det offentlige. Herved får vi i løbet af en halv generation overført et meget stort antal danskere fra offentlig til privat forsørgelse. Lad mig minde om, at det årligt koster det arbejdende Danmark over 300 mia. kroner at finansiere de godt 2 millioner, der ikke arbejder. Antallet af danskere i den arbejdsdygtige alder, der står uden for arbejdsmarkedet er over 900 000. Det har vi ikke råd til. Og det laver vi om.

Dernæst elitiserer vi uddannelse, forskning og udvikling. Jeg har det fint med at vi har verdens dyreste folkeskole. Men jeg har det ikke så godt med, at den ikke også er verden bedste. Og det skal den blive. Børnene er vores investering i fremtiden. Her er ingen pris for høj, hvis bare vi får noget for pengene. Universiteterne befries for politisk styring og gøres til økonomisk selvejende institutioner, der suverænt bestemmer over forskning og undervisning. Universitetsbestyrelserne kommer til at bestå af forskere og

internationale akademiske personligheder, der har erfaring fra verdens førende universiteter og forskningsinstitutioner. Det er slut med sektorforskning og med princippet om 'fra forskning til faktura'.

Vi ved, at langt hovedparten af den økonomiske vækst i Danmark kommer fra nystartede eller unge virksomheder, der også står for næsten hele tilgangen af nye arbejdspladser. Vi må med skam at melde at vi intet har gjort for stimulere eller anspore iværksætteraktiviteterne. Tværtimod har vi som det eneste land i verden kvalt vores iværksættere ved en særlig iværksætterskat, der fuldstændig har standset kapitaltilførslen til nystartede virksomheder. Den fjerner vi nu sammen med særskatten på vederlagsfrit overarbejde, den såkaldte multimedieskat. Helle Thorning vil så gerne have at vi arbejder 12 minutter mere om dagen, men gør vi det i hjemmet, - endda uden overarbejdsbetaling - falder skattehammeren som straf over morakkerne. Væk med den skat. Til gengæld etablerer vi en iværksætterfond på 40 mia kroner, der ikke koster skatteyderne så meget som en krone. For de har nemlig allerede betalt for den. I 70'erne øgede man indkomstskatten for at forbedre enkepensionerne. Pengene blev organiseret i en ny fond med navnet Den Sociale Pensionsfond med en skatteyderbetalt kapital på 150 mia kroner. Siden er der ikke en eneste enke, der har set fem flade ører af fondsmidlerne, der nu er havnet som en sparegris hos den til enhver tid siddende finansminister. Det er det, der hedder politisk mandatsvig. Det er ikke strafbart, men tværtimod standardprocedure på Christiansborg. Finansministeren indkasserer renterne på 3-4 mia kroner årligt til at dække småhuller hist og pist i finansloven. Vi låner nu i ti år 40 mia af fondsmidlerne til en ny dynamisk iværksætterfond. Dette vil indbringe årlige renteindtægter på 1,5 mia kroner, der som risikovillig kapital kan investeres i nye værdi-virksomheder – og her tænker jeg ikke på café-latte vogne og neglesaloner. Vi ved at verden står over for en teknologisk revolution, der dramatisk vil ændre landbrug, fødevarerproduktion og industri i de kommende årtier. Det bliver en revolution der eksploderer ud af informations-teknologi og bioteknologi og specielt fra kombinationen af de to. Hvad angår både biotech og IT lever vi i dag i stenalderen Det bliver en udvikling, der bringer velstand og livskvalitet til millioner af mennesker på kloden. Mennesker, der hidtil har været afskåret fra de goder, der har været forbeholdt os andre. De nye danske virksomheder, der kan bidrage til denne udvikling kommer først i rækken, når vi fordeler investeringerne i den nye iværksætterfond.

Dette samfunds nationale, folkelige velstand og velfærd vil i fremtiden være afhængig af dygtige og flittige indvandrere. Men vi skal kun lukke dem ind, hvis de netop er dygtige og flittige. Hvis en indvandrer ikke bringer noget til bordet, hvad skal vi så med ham? Vi skal byde velkommen til kompetente mennesker, der smøger ærmerne op og spytter i næverne og skaber værdier til sig selv, deres familie, deres virksomhed og til samfundet. Vi skrotter de eksisterende ordninger med de komplicerede og diskriminerende pointsystemer og indfører et nyt system med overskriften: Kloge grænser – kloge kasser. En indvandrer skal fra nu af have en 3-årig arbejdskontrakt med et dansk firma for at få opholds- og arbejdstilladelse. I denne tre års periode har han ret til familiesammenføring med hustru og børn. Hans arbejdsgiver eller han selv tegner en obligatorisk sygeforsikring for ham selv og hustruen. Børnene, som jo er en investering i vores fælles fremtid, har derimod fra dag ét adgang til hele det offentlige serviceapparat omfattende skoler, lægehjælp og alle andre ydelser på linje med danske børn. Familien har dog ikke adgang til børnecheck. Efter ophør af arbejdskontrakten rejser hele familien tilbage til hjemlandet. Hvis arbejdskontrakten forlænges yderligere to år til i alt 5 år med fast arbejde, anses familien som integreret og opnår fuld adgang til det offentlige serviceapparat på linje med alle andre borgere. Studerende kan få familiesammenføring af ægtefælle, hvis de ikke er afhængige af overførselsindkomster. Snyd og omgåelse af dette system vil være strafbart og kan medføre udvisning.

Genopretningsplanen, der atter skal bringe investeringer, teknologi, skarpe virksomheder og kompetente hoveder ind i Danmark består således af 4 søjler: en skattereform, en elitisering af uddannelse, forskning og udvikling, en iværksætterfond og en dynamisk indvandringsplan.

I korte træk vil jeg redegøre for regeringsgrundlaget for Danmarks internationale politik, som i mere end 50 år har fulgt følgende dogme: Danmark skal bekæmpe tyranni og undertrykkelse overalt på kloden – medmindre dette er til skade for vores sikkerhed, vores eksport eller vores indenrigspolitiske interesser. Det var derfor Pinochet fik fingeren og Ceausescu fik elefantordenen. Det var derfor vi boycottede Syd afrika, Burma og Irak, men ikke koranfacisterne i Iran, som hader frihed og ret, men som også elsker dansk feta-ost over alt andet. Denne politik udspringer fra dybet af den danske kræmmersjæl, som ingen regering har styrke til at forbedre, hvor gerne vi end ville. Så det bliver som det plejer.

U-landshjælpen bliver ikke øget, men den bliver målrettet og effektiviseret. Den vestlige verdens u-landsstøtte andrager 80 til 100 mia. dollars om året. Hovedparten går til Afrika, hvor mange lande i dag har en lavere levestandard end i 1950, hvor landene var kolonier. De afrikanske regeringer og det tilhørende embedsapparat udplyndrer systematisk og skånselsløst deres egne borgere og kun en forsvindende lille del af de mange vest-milliarder når nogensinde ud til bønderne, fiskerne, landsbyerne og de små industrivirksomheder. Det har vi vidst længe, men det er jo politisk følsomt for hvide donorlande at kritisere sorte modtagerlande, som omgående spiller det kort videre, der hedder Sorteper. Men der findes en anden løsning. Kokke begraver deres fejltagelser i mayonnaise, læger begraver deres fejltagelser i jord og politikere begraver deres fejltagelser i penge. Det har vi også gjort, men det er slut nu. For fremtiden bliver al dansk u-landshjælp givet efter governance-princippet. Det vil sige uden om regerings- og embedsmandsapparatet og direkte til slut-modtagerne. Dette princip gælder, hvad enten der er tale om kontanter, medicin, landbrugsredskaber, rådgivning eller maskiner og udstyr. Efter at Verdensbanken endelig – men alt for sent – nu har taget mod til sig og gjort opmærksom på korrupsions- og udbyttningsproblemerne i Afrika, er der flere steder iværksat et afkorrumperingsprogram. Den nye danske strategi vil fremme disse bestræbelser. Den danske arbejders skatte kroner skal ikke mere finansiere guldbadekar til afrikanske statschefer.

EU ligger politisk i ruiner. EU's forfatningstraktat blev ved folkeafstemninger jordet af hollænderne, irerne og franskmændene. Så blev traktaten kastreret og ompakket og er nu smuglet ind i systemet som Lissabon traktaten. Kaotiske forhold hersker i EU. Unionens nye udenrigsminister Lady Ashton svæver som den hvide dame gennem Berlaymont-bygningens korridorer uden kommissorium, uden støtte og uden opgaver.

Medlemsstaterne vil ikke opgive så meget som et gram af deres egne udenrigspolitiske muskler. EU som institution og som politisk samfund, der repræsenterer mere end 400 mill. mennesker har ingen autoritet, intet ansvar, ingen rolle at spille i de storpolitiske spændinger. Under revolutionen i Egypten nægtede både Mubarak og oprørerne at modtage Lady Ashton. Samme behandling fik hun i Syrien og Libyen. For at få tiden til at gå, har Ashton oprettet en række EU-ambassader herunder i det storpolitiske brændpunkt Mauritius, hvor 19 eksorbitant lønnede diplomater nu sidder mellem sukkerrørene og luksushotellerne og venter på verdensrevolutionen. Den moderne europæiske borger ønsker ikke det impotente, bureaukratiske monster, som Unionen har udviklet sig til. EU frembyder et stort demokratisk underskud i struktur og arbejdsform og må laves om. Vi har et afmægtigt Mickey Mouse Parlament kombineret med et departementchefstyre af kommissærer, der er udpeget, ikke folkevalgt og et brandkorps i form af ministerrådet, der nu er under konstant udrykning. Danske skatteydere skal ikke betale for sicilianske

bønders produktionsomlægning fra oliven til appelsiner. Og italienske arbejdere skal ikke finansiere danske gartneres eksperimenter med drivhusdyrkning af avocadoer. Vi vil arbejde for et slankere, men mere effektivt EU, et EU, der er 'lean and mean', et EU, der har stor autoritet og gennemslagskraft på strengt nødvendige fælles opgaver, men også en Union, der ikke har ansvar for opgaver, der bedst kan løses af medlemslandene. Og det er de fleste. Vi støtter derfor de kræfter, der arbejder for et slankere, men fuldt parlamentariseret EU. Et parlament i to kamre, en smal men folkevalgt EU-regering, der har ansvaret for nogle få, men livsvigtige opgaver, der kun kan løses i fællesskab. Det gælder for eksempel forsvar, udenrigspolitik, finans- og pengepolitik, fælles tekniske normer og indvandrings- og asylpolitik. Alt andet end det, der kræver en fælles løsning, forbliver hos medlemslandene. Vi støtter den moderne europæer, der nok går ind for solidarisk fællesskab, men som også ønsker at være kaptajn på sit eget, frie liv i kamp mod bureaukratisk tyranni og formynderi. Vi vil skabe et moderne EU-light.

Dette var hovedtrækkene i regeringsgrundlaget. Normalt har statschefen en times tid til rådighed; det har jeg ikke, da vi er flere om opgaven. Resten kan vi måske tage under debatten senere.

Derfor vil denne fremlæggelse blive afsluttet nu med et citat fra en klog mand, der havde en afgrundsdyb indsigt i politikerens psyke og værdigrundlag. Det var ikke Karl Marx, men derimod Groucho Marx, der sagde: ' Dette er mine urokkelige holdninger. Dette er mine urokkelige synspunkter. Og hvis De er uenig med mig, så kan jeg også tilbyde dem nogle andre.'